

טיב הקהילה

ב"ד

פר' ויקרא
ט' אדר ב' תשפ"ב

המסע לפי אופק דושיים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הדרה"ג 5:08
מוצ"ש"ק 6:22
ר"ת 7:02

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:06 | סו"ת א' 9:20
סוק"ש ב' 8:48 | סו"ת ב' 9:48

הומנים לבי שיעון חודר

ליחן מס':

611

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' משנכנס אדר מרבנים בשמחה | שבת זכור |

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

התועלת להתבונן בין פרשה לפרשה

וכשהאדם אכן מתבונן מה שהתורה מכוונת ללמדו יכול לבוא גם לידי השגות רמות שאינם ניתנים להיכתב, והמה בבחינת 'תורת הסוד', כי התורה מגלה לכל אדם סודות האיך עליו להתמודד עם נגעי הפרטיים, ומה הם ההליכות שעל ידם יתעלה ויזכה לתקנם. לפי זה מובן את אימרתו של האריז"ל (עין בשערי סאמרי רשב"י, בביאור דברי האורא וטא), שמקום הרווח שיש בתורה בין פרשה לפרשה הוא יותר מקודש מהשורות שיש בהם אותיות ותיבות, כי הרווח הוא מחלק הלבנונית שהוא יותר גבוה מהשערות, [אותיות התורה הם בחינת שיעור], כי כאמור מורים רווחים אלו על ההפסק שיש ליתן בין פרשה לפרשה כדי להתבונן, וכאמור ביכולתו של האדם לזכות על ידם להשגות רמות ולסודות נסתרים שיש בהם מעלה יתירה מנגלות התורה, ורק על ידם זוכה האדם להתעלות במעלות הדבקות והקדושה.

היוצא מדברינו הוא שהחיוב ליתן רווח בין פרשה לפרשה הוא כדבר בלתי נפרד מהתורה הקדושה, כך מסר הקב"ה את התורה למשה, וכך מסרה משה ליהושע, ויהושע לזקנים וזקנים לאנשי כנסת הגדולה. וכך היא המסורת בכל הדורות בעבר ובהווה, ובעז"ה גם בעתיד.

ומסיבה זו נחלשו הדורות האחרונים, כי אין הולכים בדרך זו, שאין גונתים את הריוח להתבונן בין פרשה לפרשה, ולכן אין התלמידים קולטים לנכון את נעימות התורה, וגם לא מבינים את העמקות שבתורה, ובחורים לעצמם זרכים אשר לא חפץ בהם הבורא.

ועלינו לדעת שזוהי אחת ממזימותיו של היצר הרע, יודע הוא שאם יפתה את האדם שלא יגה בתורה כלל, לא יתרצה לו האדם, ועל כן הוא מפתהו ללמוד באופן שלא יצמח לו מזה שום תועלת, ונותן לו על כך טעם לשבח שההפסקות להתבונן הוא בגדר 'ביטול תורה' ח"ו, אמנם דוקא כשהאדם יתפתה לו הוא גורם ל'ביטול תורה'.

וכפי שרואים מדבריו של מרן הבעל שם טוב ז"ע שכך הוא דרכו של היצר, לנוע מן האדם לימוד התורה המביא לידי תכליתו ותיקונו, והוא לך לשוננו (בצאת היריבים): 'דברי פיו און ומרמה חדל להשכיל להיטיב (תהלים לו ז), 'דברי פיו' - של היצר הרע - 'חדל להשכיל להיטיב'. פירוש, דודאי שאין היצר הרע מפתה האדם שלא ילמוד כלל, כי ידוע לו שאין שומעו האדם לזה. כי כאשר לא ילמוד כלל, לא יהיה חשוב בעיני הבריות, ואינו נקרא למדן. אך היצר הרע מפתה אותו שלא ילמוד איזה דבר שיבוא לו 'יראת שמים' מזה, כמו ספרי מוסר, או שלחן ערוך לידע הדין על בוריו. אך מפתה אותו שיעסוק תמיד רק בגמרא עם כל המפרשים. וזהו: 'חדל' - היצר הרע להאדם - 'להשכיל להיטיב', רצה לומר שהוא מונעו מלעסוק גם בלימוד זה שיבא להאדם טובה בלימודו דהיינו 'יראת שמים' עכ"ל.

לאור הדברים מוטל על האדם להיות זהיר מאוד בנתינת רווח בין פרשיותיו, ולדעת שרק המה הם הנותנים ערך לתורתו.

ויקרא אל משה וידבר ר' אליו מאהל כוער לאמר: (א.א.)
ופירש"ו: ויקרא אל משה - הקול הולך ומגיע לאזניו, וכל ישראל לא שומעין. יכול אף להפסקות היתה קריאה, תלמוד לומר וידבר, לדבור היתה קריאה, ולא להפסקות. ומה היו הפסקות משמשות, ליתן ריוח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה ובין ענין לענין, קל וחומר להדיט הלומד מן ההדיט:

נהה רואים, שנתן הבורא למשה הפסקה וריוח להתבונן בין כל פרשה ופרשה, לקלוט את הדברים. ובדואי שכך צריך כל מלמד לעשות לתלמידיו, וכמו שהביא רש"י בהדיא, 'קל וחומר להדיט הלומד מן ההדיט', שצריך ליתן לו ריוח להתבונן. כי אם נהג הבורא עם משה רבנו כך, אף כי היה אב לנביאים לקודמים לפניו ולבאים אחריו, ואין לנו שום מושג במדרגותיו. קל וחומר שכל מלמד צריך לנהוג כך עם תלמידיו, ליתן להם ריוח להתבונן. ועלינו לדעת שלימוד התורה מבלי אלו ההפסקות אינם חשובים כלימוד כלל, מאחר שאין זה הצורה הנכונה ללימוד התורה, כי אי אפשר להתלמיד להשיגה כראוי מבלי שיתנו לו רווח להתבונן בה ולשננה, והמזלזל באלו ההפסקות וגדמה לו שמנצל כל רגע ללימוד התורה, הוא בגדר מבלה את 'כל' זמנו לריק.

והתורה בעצמה מעידה על כך ע"י עשיית הפסק ורווח בנייר חלק בין כתיבת פרשה לפרשה, וספר תורה שאין בה רווח בין פרשה לחברתה היא פסולה, כיון שאין זו כבחינת התורה כנתינתה. וצריכים גם ללמד את התלמידים איך לנצל את הרווח, תחילה לכל עליהם לעסוק ב'ידעת התורה', והיינו שיתבוננו במה שאזניהם שמעו, ולראות אם הדברים מתקבלים על הדעת, אם רואים שהדברים אכן מתקבלים מה טוב, ואם אין הדברים מתקבלים על הדעת, עליהם להרצות את תמיהותיהם בפני רבם כדי שישבי עליהם, ולפעמים גם ירחיב דבריו עד אשר יתיישבו הדברים על לבם. ואחר שהדברים מיושבים על דעתם מוטל עליהם גם לשנן את הדברים כדי שיקלטו הדברים בזכרונם. כל זה הוא בכלל 'ידעת התורה'.

אחר שזכה לידעת התורה, מוטל על הלומד להגות ב'קיום התורה' גם כן, וכמו שכתב הרמב"ן באגרתו הידועה לבנו: 'וכאשר תקום מן הספר, תחפש באשר למדת, אם יש בו דבר אשר תוכל לקיימו'. והיינו, שיתבונן האדם אם יש צורך לשנות הליכותיו בעקבות הידיעות שנתסופו לו, כי לפעמים גם אחר שלומד האדם זוכה להרהר ידיעות המחייבים אותו לשנות דרכיו, אינו שם על דעתו לשנותם בפועל, כי מורגל כל כך בהרגליו עד שאינו מקשר כלל בין ידיעותיו להרגליו, ולכן צריכים להקדיש זמנים גם כדי להתבונן ולקשר ידיעותיו להליכותיו.

גם אם למד סוגיות והלכות שאינם נוגעים כל כך למעשה, מוטל על האדם להתבונן בטעמי הדברים, כי טעמי התורה הם בגדר 'השקפה', ועל ידה מיישר האדם את דעתו ומשווהו לדעתה של תורה, ומתוך כך יכול להבין מה מוטל עליו לעשות כשיבוא לידי מעשה התלויה בהשקפה זו.

טיב המערכת

כי יחטא ואשם

מסופר על הרה"ק מרוזין זצוק"ל כי בעת שברח מרוסיה לאוסטרו הונגריה אל העיר סאדיגורא ובדרכו נחלש מאוד ולא היה בכוחו ללכת ואדם אחד נשא אותו כמה מילין על גבו, לאחר סכן שאל האיש את הרבי מה יאה שרכי? ענה לו הרבי 'הרי אתה מוזמן לחיי העולם הבא', וכאשר חלה אותו אדם את חוליו האחרון ציוה לבניו כי בשעה שייפטר מהעולם יסע אחד מהם לסאדיגורא ויודיע לרבי מרוזין על פטירתו, וכך היה הן בא אל הרבי והודיע לו על פטירת אביו, ולתדהמת הטכחים החל הרבי למנות את כל חטאיו של הנפטר, ופידט את כל העבירות שעבר מיום היוולדו ועד מותו, החסידים שלא הבינו לפשר מעשיו של הרבי ניגשו אל בנו רבי שלום אולי הוא יוכל להסביר את פשר מעשיו של אביו הגדול, ענה להם רבי שלום כי הנפטר הלוח רבו חטאיו מאוד, והוא לא הספיק להתוודות עליהם, ולכן עשה עמו הרבי טובה גדולה שהתוודה עבורו.

בפרשתנו אנו למדים כלל יסודי בדרך התשובה, התורה אוסרת 'זהה כי יחטא ואשם' ורש"י מפרש 'כשיכיר בעצמו לשוב בתשובה, ולדעת להתוודות כי חטא ואשם', דהיינו שהדבר הראשון בתהליך התשובה הוא להכיר בחטא ואחריו שהאדם יודע ומכיר בחטאו, עליו להתוודות וכך מספר המדרש 'שאלו לתורה: חוטא מה ענשו? אמרה להם: יביא אשם ויחכפר לו, שאלו להקב"ה: החוטא מהו ענשו? אמר להם: יעשה תשובה ויחכפר לו, הדא היא דכתיב 'טוב וישר ד' על כן יורה חטאים בדרך'.

עומדים אנו בשבת שלפני ימי הפורים שעליהם אמרו חז"ל כי הם גבוהים יותר מיום הכיפורים וכמובן שזוהו זמן מסוגל להרבה דברים וגם לתשובה, אבל איך אפשר לשוב בתשובה אם לא יודעים שצריכים? העצה לזה היא שיקבע לו האדם זמן קבוע בכל יום לחשבון נפשו ובזמן הזה ישיח בינו ובין קונו ויפרט את כל מעשיו, ואז ידע לבטח על איזה דברים עליו לשוב בתשובה. יעזרו הש"ת שנהיה כל ימינו בתשובה ובפרט בימי ה(כ)פורים הקדושים.

(לפי טיב תורה-ויקרא)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיור
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
הודעות

אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכווין לבו לשמים

ואם מן העוף עלה קרבנו לה' והקריב מן התרומה או מן בני היונה את קרבנו: (א, טז) ושעסע אתו בכנפיו לא יכביל והקטיר אתו תהנה המזבחה על העצים אשר על האש עלה הוא אשה ריח ניחוח לה': (א, יז) ופרש"י: נאמר בעוף ריח ניחות, ונאמר בבהמה ריח ניחות, לומר לך אחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכוין את לבו לשמים:

ערך העבודה כערך הכוונה לשמים

מדברי רש"י אלו רואים שאין ערכה של העבודה תלויה בגודלה כי אם בכוונתה, וכשהאדם עושה כל מה שביכולתו, גם אם אינו יכול לעשות הרבה, הוא מרוצה לפני הקב"ה כאותו שזוכה לעשות הרבה. ולא זו בלבד אלא חיבה יתירה מגלה הקב"ה לזה החפץ לעבדו, ומקדיש עתותיו ופעולותיו לשמים גם אם אינו קוצר לפי דעתו הרבה הצלחות, וכפי שמביא רש"י עוד במקרא שלפנינו על הקרבת העוף בנוצתו, והא לך לשונו: 'והלא אין לך הדיוט שמריח ריח רע של כנפים נשרפים ואין נפשו קצה עליו, ולמה אמר הכתוב והקטיר? כדי שיהא המזבח שבע ומהודר בקרבנו של עני!' הרי לנו שהקב"ה מגלה חיבה יתירה לזה שאין לאל דידי להרבות בעבודה, ואעפ"כ הולך ועובדו.

וזאת כי זה שאין ביכולתו לעשות כי אם מעט צריך להתמודד בפיתויים מצד היצר שקשה להפריכם. זה האחרון שואל בתמיהה למה לו להטריח ולייעע עצמו על לא דבר, שהרי בסופו של דבר לא יעשו יגיעותיו ורשם מול הצלחותיהם של המוכשרים, ולמה לו אם כן להתייגע חינם?! יתר על כן, - טוען היצר לפניו - הרי לפעמים כשתקצור רווחים מועטים תהיה גם ללעג ולקלס, כשיתבוננו בהצלחתך מול הצלחותיהם של המוכשרים, ואם כן עדיף שלא תתחיל כלל במלאכת שמים.

ואם גם לאחר טענות אלו אין האדם עושה חשבונות, ואינו בוחל מלקדש עתותיו ופעולותיו לבוראו, בזה הוא מגלה נאמנות יתירה לקונו, כי זהו בחינה של 'מסירות נפש' ממש, ושפיר יש להחשיב יגיעו יותר מזה שקוצר רווחים נאים ע"י יגיעו.

הוא מה שפירש"י בהמשך על מאמר הכתוב (ב, א) 'ונפש כי תקריב קרבן מנחה' לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא במנחה, מי דרכו להתנדב מנחה, עני, אמר הקדוש ברוך הוא מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו' עכ"ל.

הכלל הנחוץ לכל באי שערי העבודה

וכיון שזהו כלל נחוץ לכל המצוות שבתורה, לכן ציין זאת ה'בית יוסף' בתחילת ה'שולחן ערוך' (אורח חיים סימן א סעיף ז) וז"ל: 'טוב מעט תחנונים בכונה מהרבות בלא כוונה', ע"כ. בזה ביקש להורות לכל הדורשים בחיבורו את המעשה אשר יעשו, שכל האמור להלן בחיבורו צריכים להיות מעורים בכלל זה.

אולם ראה שם ב'משנה ברורה' (סק"ב) שמבאר כוונת השו"ע בטוב טעם, שכל זה הוא דוקא באופן שאין ביכולתו לכוון אלא אם כן ממעט, וז"ל: 'אבל אם המרבה כיון ג"כ, המרבה טוב יותר. ואם הממעיט יש לו אונס ואינו יכול להאריך, או שמשער בעצמו שאם יאריך לא יוכל לכוין, וממעט בתחנונים ואומרים בכוונה, נחשב לפני השם יתברך כמו אותו שיש לו פנאי ומאריך בתחנונים בכוונה, ועל זה שנינו אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכווין לבו לשמים, וכן לענין ת"ת הענין כן, כי הכל תלוי לפני השי"ת אם עושה כל אשר בכוחו לעשות', עכ"ל.

על האדם לעמוד על ערכו וכשרונו האמיתי

היוצא מדבריו, שכל האמור הוא בדוקא כשאין ביכולתו של האדם להרבות ב'כמות' כי אם על חשבון ה'איכות', אז מוטל עליו להתחזק ש'מעט' שלו ב'איכות' עדיף מה'הרבה' ב'כמות'. אולם כשביכולתו להרבות בשניהם, אין בכך פתחון פה למעט בעבודת בוראו. ולכן מוטל על האדם להיות זהיר מאוד שלא להפוך את הקערה על פיה, וחיוזק זה לא יביאנו לידי פתחון פה להתרפות בעבודת השי"ת, מתוך כך שיהפוך בדעתו לחשוב שהוא בכלל אלו שנבצר מהם להרבות בעבודה, בו בשעה שהדברים נובעים מעצלות או משאר נגיעות, לכן על האדם להתבונן היטב בינו לבין עצמו אם האמת הוא כן.

וכאותה עובדא ששינונו ב'תנא דבי אליהו (זוטא פרק יד): 'פ"א הייתי מהלך בדרך ומצאני אדם אחד שלא היה בו לא מקרא ולא משנה והיה מתלוצץ ומלעיג בדברים ובא כנגדי, ואמרת לי בני מה אתה משיב לאבין שבשמים ליום הדין, ואמר לי רבי יש לי דברים שאני משיבו, בינה ודעת לא נתנו לי מן השמים שאקרא ואשנה, ואמרת לי בני מה מלאכתך ואמר לי ציד אני, ואמרת לי בני מי למדך, ואמר לך שתביא פשתן ותארגנה מצודות ותשליכהו לים ותעלה הדגים מן הים, ואמר לי רבי בזה נתנו לי בינה ודעת מן השמים, ואמרת לי ומה להביא פשתן ולאורגו מצודות ולהשליך לים נתנו לך בינה ודעת מן השמים, ולדברי תורה שכתוב בה, 'כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיך ובלבבך לעשותו' לא נתנו לך בינה מן השמים?! מיד היה מרים קולו ובוכה ומתאנח, ואמרת לי בני אל ירך לך, אלא כל שאר בניא באי עולם הן משיבין תשובה זו על אותו ענין שהן עוסקין בו, אבל מעשיהם מוכיחים עליהם' עכ"ל.

הרי לנו מעובדא זו, שביכולתו של האדם לרמות את עצמו, אם לא שהוא עומד על האמת.

חיווק לזמנים שטרודים בהם במצוות

אולם אם ברור לו לאדם שנבצר ממנו להרבות בעבודה, אז מוטל עליו להתחזק בכך, ולעשות את מה שכן ביכולתו. ומלבד מה שהדברים מופנים לאלו שנבצר מהם להרבות בעבודה מצד כשרונם הדל, יש בכך חיווק גם להמוכשרים, שביום מן הימים מתרמי להו שאינם פנויים לעבדתם מתוך טירדא של מצוה, ובסוף היום רואים שלא נשאר להם כי אם זמן מועט, והיצר מעורר בהם עצלות באמרו, שאין הטורח שווה להתיישב ללמוד במעט הזמן שנשאר, אולם האמת הוא שאין הקב"ה זורש מן האדם כי אם מעט הזמן שנשאר לו, וכשינצל זה הזמן לתורה, יזכה שכל היום יהיה מוקדש לבוראו, ויהיה מרוצה לפני ה' יותר מזה שהרבה בזה היום בתורה, אולם לא ניצל כל רגעיו לכך. ועל כן צריכים להתחזק ולדעת כי טוב זה המעט מהרבה.

כיוצא בזה יש בכך חיווק למי שמחמת עניו אינו יכול להרבות בצדקה כי אם מעט, ונדמה לו שאין הוא פועל בכך מאומה, אולם באמת הלא המעט שהוא נותן יש בה יותר מסירות נפש מהעשיר שנותן הרבה, אם כן זכאים מעשיו מאוד בעיני בוראו.

הלכות שונות בשתיית היין בפורים

חשיני מקום בשתיית היין

א. השותה יין בכמה מקומות, אם לא שתה מתחילה כשיעור רביעיית ויצא אח"כ ממקומו, צריך לחזור ולברך בורא פרי הגפן, אבל אם שתה מתחילה כשיעור רביעיית יש בזה דיעות בין הפוסקים אם צריך לברך ברכה אחרונה במקומו וכן אם יצטרך לברך ברכה אחרת משום שינוי מקום, ולכן לכתחילה יש להחמיר לברך אחריהם ברכה אחרונה במקום, ואם למעשה שינה מקומו א"צ לברך (שו"ע סי' קע"ח סי' מ"ב שם ובסק"ז).

ב. לכתחילה יש להקפיד לברך ברכה אחרונה מיד אחר גמר שתייתו, דיש לחוש שמא יעבור הזמן של שיעור עיכול ויפסיד הברכה אחרונה על הכוס ששתה (מ"ב סי' ק"ז סק"ז). ועי' בכף החיים (סי' קפ"ד סק"ט) שכתב לענין שיעור עיכול בשתיית ואכילת פירות, דאם שהה עד חצי שעה יכול לברך, ואם שהה יותר מזה יש לו לאכול עוד ויכוין לפטור את מה שאכל כבר, ואם אי אפשר לעשות כן ישמע ברכה מאחר ויכוין לצאת, או שיברך בליבו.

ג. אם באמצע סעודתו שתה יין ויברך בפה"ג, אפילו לא שתה כשיעור, ואח"כ שינה את מקומו ורצה לשתות שם עוד יין, אין צריך לחזור ולברך בפה"ג, כיון שהוא באמצע סעודתו (בדול סי' קע"ח סי' מ"ב שם ובסק"ז).

דין שיכור לענין תפילה קריאת שמע ונדרות

ד. שתה יין כדי רביעית, אל יתפלל עד שיסיר יינו (שו"ע סי' צ"ט ס"א).
ה. ואם יעבור זמן התפילה בנתיים אין לחוש להחמיר כל כך, כיון שעכשיו בלא"ה אין מכוין ל"כ בתפילה (מ"ב סק"ג).
ו. וכל מי שהוא שתי ומרגיש בנפשו שיפגי ינו די לו בכך, ולכן אין נזהרין ביינות שלנו ומתפללין אף אם שתו רביעית או יותר, כיון שאין יינות שלנו חזקים (שם סעיף ג).

ז. אם מתפללים מתוך סידור שבידו, אין חוששין לשכרות מעט (שם ומ"א סי' ש"ד הר"ם סי' טו), וי"א דאין נכון לעשות כן (מ"ב סק"ז בשם הפ"ק).

ח. שתה יותר מרביעיית והתפלל, אם יכול לדבר לפני המלך תפילתו תפילה, ואם לאו תפילתו תועבה, וצריך לחזור ולהתפלל כשיסיר יינו מעליו (שם סעיף א).

ט. ואם עבר זמן התפילה משלים אותה בתפילה שאחריה, כדין שוגג שמתפלל בתפילה הסמוכה שתיים (שם).

י. ואפילו התחיל לשתות אחר שהגיע זמנה, שהיה סבור שיהיה לו שהות להתפלל לאחר שיפוג מן היין המועט שהתחיל לשתות בדיעה מיושבת, ואח"כ נמשך לבו אל המשתה ושכח מן התפילה ונשתכר ל"כ עד שלא נשאר לו שהות להפיג את יינו טרם עבור זמן התפילה, אעפ"כ שוגג מיקרי. אך אם הוא סמוך למנחה ויעבור הזמן ודאי אם ישנתך שלא יוכל להפיג את יינו בזמן קצר כזה, מזיד הוי לכ"ע ואין לו תשלומין (מ"ב סק"ז).

יא. אם נאנס לא התפלל ערבית מחמת שכרותו וכבר עלה עמוד השחר, יכול להשלים ידי חובת קריאת שמע וברכותיה עד הג' החמה, אבל ברכת השכיבונו לא יאמר דאינו זמן שכיבה, וגם שמ"ע לא יתפלל, תתפלה ערבית נתקנה רק בשביל לילה ומכוין שעלה עה"ש יום הוא לכל דבר, אלא יתפלל שחרית שתיים (שו"ע סי' ר"ל סעיף ד' מ"ב סק"ז).

יב. דין קריאת שמע בדין תפילה, ויש מקילים, ע"כ יש לזהר לכתחילה שלא לבוא לידי כך, ובדיעבד אם נשתכר אין לפטור את עצמו מקריאת שמע משום זה, ואם יפוג יינו עד שלא עבר זמן קריאת שמע יחזור ויקרא הפרשיות (סי' צ"ט ס"א מ"ב סק"ז).

יג. ולענין ברכת המזון, אם היה שיכור לגמרי עד שאינו יכול לדבר לפני המלך, נסתפקו התוספות והרא"ש אם צריך לחזור ולברך (סי' קפ"ה סעיף ה' מ"ב סק"ז).

יד. מסקנת האחרונים דאם אירע שנשתכר ל"כ עד שאין יכול לדבר בפני המלך אעפ"כ יברך, ומ"מ לכתחילה יזהר שלא יבוא לידי כך (שו"ע סי' קפ"ה סי' מ"ב סק"ז ע"י"ש). ומיירי שלא הגיע לשכרותו של לוט (מ"ב שם).

טו. שאר ברכות יכול לברך אף על פי שהוא שיכור (סי' צ"ט ס"א), וי"א דיש להחמיר לכתחילה בשיכור שאינו יכול לדבר לפני המלך אף בשאר ברכות, וכ"ז כשלא הגיע לשכרותו של לוט, דאל"ה כשטוה יחשב לגמרי לכ"ע ופטור מכל המצוות, ע"כ אפילו בדיעבד אם קרא ויברך אז לא ימפטור בכך שהרי פטור היה באותה שעה וחייב אח"כ לחזור ולקרות ולברך (מ"ב סק"ג).

טז. אין מצרפין אותו למנין עשרה, וי"א דהיינו דוקא בשיכור כלוט, אבל אם רק אינו יכול לדבר בפני המלך מצטרף (כף החיים שם סק"ז ע"י"ש), וי"א דגם בזה אין מצטרף (מ"ב סק"ג), והד"א בספר עבודת קדש גודל פ"ח סי' בא"ח א' פירשת וחי ט"ז, ולענין ג' לזימון אפשר דשרי (מ"ב סק"ג).

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לבערכת ע"י הקוראים

'נוצר חסד לאלפים'

למי יש כח זמן להשקיע באדם אחר שזקוק לעזרה בו בזמן שאתה עצמך טרוד עם טרדות מעל הראש?!

אחת הטרדות המעיקות עלי במיוחד זהו נושא שכר הדירה. אני שוכר דירה בעיר אחת ומשכיר את הדירה שלי בעיר אחרת וכך אני מכסה את דמי השכירות. לפני כשנה השוכר שלי נכנס לסחרור כלכלי והוא לא יכל לשלם לי דמי שכירות לחודש אחד ולאחריו גם כן וכך נמשך הסיפור עשרה חודשים. כל חודש הוא התנצל ומאוד רצה לשלם אך לא עלתה בידו. כך יצא שאני עם משכורתי הדלה היה עלי לשלם את השכירות שלי ללא כל עזרה מהדירה שאותה השכרתי.

המצע לגאולה הפרטית שלי הייתה דרך הסיפור הבא: יש לי קרוב משפחה שהוא בחור מדוכא יושב בבית באפס מעשה ולא מתון רצון להתבטל, הוא פשוט זקוק לסיוע, יום אחד החלטתי שאני עושה סוף לסיפור הזה של בחור שיושב ללא כל טיפול רפואי ותעסוקתי! קבעתי תור לפסיכיאטר לקבלת אבחון וכן לקבל עבורו את הכוונות שלו לטיפול הולם. זה היה לא פשוט לעזור את סדר היום שלי אבל הרגשתי שמישהו חייב לעשות את זה עבורו. כמוכן שלא לקחתי פרוטה אחת בתמורה גם לא שכר בטלה על יום עבודה שלי.

בערב הגעתי הביתה מותש אך מאושר מהחסד שגמלתי לאותו בחור וכל המשפחה בעצם שתהנה מזה.

התיישבתי לנוח מעט והפלאפון צלצל בחזקה. מאחורי הקו אדם עלום שם מסרב להזהדות אבל שואל אותי לשמי ואם אני הוא זה שמשכיר את הדירה לשוכר שלי והוא נקט בשמו. אישרתי את הדברים ושאלתי מה חפצו ורצונו? הוא ביקש את מספר חשבון הבנק שלי להעברת כספים ופירוט של כל החובות שלו כלפי.

באותו היום הוא ביצע העברה לחשבון הבנק שלי על מלוא הסכום והוסיף שאשמור את המספר שלו ואם יהיה שוב בעיה שאתקשר אליו והוסיף שגם הצד המקבל לא יודע שהוא משלם ולא מכיר אותו כך שלא להעביר את המספר לאיש... התקשרתי לשוכר ועדכנתי אותו שכל החוב כוסה על ידי אלמוני... הוא זעק משמחה והקלה...

ואני שכל כך הייתי דחוק ראיתי שאתה עושה פסיעה בשביל השני אתה חוסך אלף פסיעות עיבורך... בעל המעשה: י.ב.

פתחיה זה מרדכי

"פתחיה זה מרדכי" (שקלים פ"ה מ"א) שנאמר (איוב ת"ט) והיה ראשיתך מצער, ואחריתך ישנה מאד" (מדרש מליאה, חובב בספר מרא רביא בשם הסמוכה).

למדתי באחת הישיבות הגדולות שבארץ ישראל, ובהגיע חג הפורים הקדוש הרבתי בשתיית היין כדת היום, וכדרך של בחורי ישיבה המרשים לעצמם ביום זה קצת יותר מדי... התחלתי באמצע סעודת הפורים הרוממה שבהיכל הישיבה להעליב ולבוזת בחור אחד שישב בקצה השולחן. ומטבעו של ייצר השכרות שכשמתחיל בדבר הרי הוא מתגדל והולך בו, ואינו עוזב אותו ענין שהתחיל בו כנודע. ובכן ככל שהוספתי לבוזת ולהעליבו עלה לי יותר היין לראש והכפתיי ושלשתי בחיפופים קשים מאוד, הרביתי עליו בדברי בזיונות והעלבות, וירדתי לבכתי נפשו ממש.

הבחור נעלב עד עמקי נשמתו, הוא היה המום מעוצמת הפגיעה הקשה בו. וכמה שנים החברים בישיבה להפסיק אותי מן ההשפלות הללו לא הועיל מאומה, זה היה ממש 'מפחיד' לראות עד כמה ניתן להשפיל ולבוזת בן אדם!

חוששני מאד, סיכם האיש, שחבר זה יש בליבו טינה וקפידה קשה עלי, ומי יודע מה נגרם לו בתוצאת אותה השפלה, חפץ אני מאד לפייסו ולבקש את מחילתו. אך מאז לימדוני יחידיו בישיבה אין לי עמו שום קשר, רק דבר אחד יודע אני שהוא מתגורר בעיר 'בני ברק'. וכאשר אתה הנך תושב העיר תוכל אולי לבצע עבורי את הטובה הזאת. אנא במטותא, חפש נא אחריי בעיר ותבקש בשמי את מחילתו, עשה כל שביכולתך לפייסו ולהביא את מחילתו!

הוא רשם לו את שמו של אותו חבר, ואת השנים שבהם למדו יחדיו באותה ישיבה. כמו כן צייד אותו בסכום כסף נכבד, כדי לרצות את החיור כדי שיסכים לסלוח ולמחול לו בלב שלם.

משחור המשולח בני ברק יצא לחפש אחר האיש המדובר, הוא לא מצא אותו מיד, שכן לא היתה בידו שום כתובת ופרטים מלבד שם האיש ומשפחתו. אבל לאחר חיפוש מדויק ועיקש נמצא האיש, הוא התקשר אליו טלפונית וביקש לקבוע עימו פגישה.

בשעת ערב מאוחרת הגיע המשולח הנכבד לבית החבר שבבני ברק, הוא הציע לפינוי מעט משקה ומזונות. והאורח החל מספר את סיבת בואו, בהיותו שלח של אותו גביר מאמריקה. - משרק שמע האיש את שם החיור נעשה לו רע בלב, והמשולח הסביר שבעצם הוא הגיע בשליחותו כדי לבקש בקשת מחילה ופיוס. הוא ניסה להסביר שהיה זה מעשה קונדס מתוך שכרות, ושכן דרכם של בחורים שאינם מספיק אחראים למעשיהם ומרשימים לעצמם בחג הפורים קצת לחרוג מן הרגיל והמקובל. והאיש מתחרט מאוד על מעשיו, וכבר סבל ייסורים גוראים שנים רבות בעקרונו, ומבקש ומתחנן שיאיל בטובו למחול ולסלוח.

אך החבר לא אבה לשמוע כלל משום פיוס ושום מחילה, באומרו אל המשולח, כל דברך בענין שתיית הפורים וחוסר האחריות של בחור ישיבה הינם נכונים עד גבול מסוים, שכן גם מתוך שכרות ושתייה יש גבולות של קווים אדומים! אותו חבר חצה את כל הגבולות, הוא הגזים בהשפלות אותי עד מאד, דבריו פגעו בי כמדקרות חרב! ולבי בער בי תקופה ארוכה מאד אחר כך, ועד היום עדיין 'הצלקת' הזו צרובה בגפשי, ואיני מוחל לו על כך בשום אופן שבעולם! אין על כך מחילה, ולא תתכן על כך מחילה!" - סימן האיש ברוב זעם.

גם הסכום הסיף שביצע המשולח עבור סליחתו לא הועיל מאומה, וכי מה שווה כסף נבזה לעומת חרפה וכיוון שבגפש? הטיח האיש, וכי בגלל שהוא נשתי גדול ויכול לפזר כספים לרוב יימחלו לו כל עונותיו? לא כל הדברים בחיים תלויים בכסף! גם אם יציע לי אלפי אלפים וריבי רבבות דינרי זהב לא יוכל לרפא ולתקן את לבי הפצוע!

המשולח ניסה את כוחו בכל מיני שכנועים שבעולם והסביר לו גודל הזכות של הנעלבים ואינם עולבים, ושכר הפיוס והמחילה. ומאידך אף ציטט בפניו מדברי הרמב"ם (פ"ב מהל טהורה ה"ג) שפסק להדיא: "אסור לאדם להיות אכזרי ולא יתפייס, אלא יחזיר נוח לרצות וקשה לבעוט. ובשעה שמבקש ממנו החוטא למחול, מחיל בלב שלם ובגופו חפיוצה. ואפילו הצד לו חוטא לו הרבה, לא יקום ולא יסור. וזהו דרכם של זרע ישראל ולבם הנכון, אבל העובדי כוכבים ערלי לב אינן כן, אלא ועברתן שמרה נצח (משנ"ס ק"א) וכי" עכ"ל.

אולם גם לנוכח פסק מפורש זה לא הועיל כלום, האיש מתעקש בשלו שאין דברי הרמב"ם אמורים במקרים חריגים | הפעך בעמוד הבא <

ופירש בספרה"ק אוהב ישראל, ח"ק: "פירושו על פי פשוטו, כי שלוש אותיות ראשונים של 'מרדכי' [מ' (40), ו' (200), ד' (4)] עולים חצי מספר מהג' אותיות ראשונים של 'פתחיה' [פ' (80), ת' (400), ח' (8)]. אבל שני אותיות אחרונות של 'מרדכי' [ו' (20), י' (10)] עולים למספר כפול משני אותיות אחרונות של 'פתחיה' [י' (10), ה' (5)]. זהו 'היה ראשיתך נ] אותיות ראשונות] מצער [מפצת המספר], ואחריתך [ב] אותיות אחרונות] ישגה מאוד [במספר המפן] ע"כ.

ועיין בשו"ת "בית יצחק" [אבן העזר ח"ב סימן לו], באשר הוכיח ההלכות פסק הלכה למעשה על פי פירוש נחמד זה, ושפתיים ישק. ועל דרך המוסר יתפרש "פתחיה זה מרדכי", על שם שפתח לנו פתח לה', והוא לימד את ישראל שגם כאשר נראה לכאורה שנגעלו שערי רחמים, יש לצאת לזעוק 'זעקה גדולה ומרה' (אסתר ד, א), ולקרוא אל ה' בחזקה, ובכך יפתחו לנו שערי רחמים, להוציאנו מצרה לרווחה, ליהודים היתה אורה ושמחה, אמן.

• § • § •

בחג הפורים של אחד השנים עלה לביתי הגאון מוה"ר משה סובל שליט"א, להשתתף עמו בסדר עריכת שמחת החג כדת וכדין. כטוב ליבו של ר' משה בייך, לאחר שהריק כמה כוסיות, התלהב מאוד בשמחת החג, והחל לדבר מגודל חשיבות התמדת התורה, שלא לבטל אף רגע אחד מלימוד התורה, כי טוב סחורה מכל סחורה! כמו שסיפרו על הרח"ק רבי נחמן מברסלב זצוק"ל, שראה פעם בבית הכנסת לאחר תפילת מעריב אברך צעיר הכומד ומבטל את זמנו הבבלי הזמן. הוא פנה אליו בחריפות לשל קדשו, ואמר לו, און דו מיינסט נאך אז דו וועסט בקומען נאך אזיבעציג דא?... [וכי מזה חשב אתה שתקבל כון עד שבעים שנות חיים?..]

בדרך צחות היו אמרים שלכן נדפס בסידורים סדר 'קריאת שמע שעל המיטה' סמוך מיד לאחר תפילת ערבית, כי תיכף אחר מעריב יש לקרוא קריאת שמע שעל המיטה, כדי שיוכל להתגבר כארי ולקום לתיקון תצות!

באותו משתה היין, שהתלהב ר' משה בדרשת שכרותו בענין שקידת התורה, סיפר על גודל התמדת התורה שיזכה לה בעת שלמד בישיבה הקדושה של הגאון רבי יצחק סולובייצ'יק שליט"א, וסיפר באריכות על אהבת התורה העצומה שהחזיר ראש הישיבה בתלמידים, כאשר היו מחנכים ומחזיקים מאד בישיבה להיזהר ולהתרחק מעון ביטול תורה כמטוהוין קשת! ומתוך שכרותו היה זועק, הראש ישיבה פעל אצלי הבנה בתוס', במהרה"א, ברע"א, ובעיקר אהבת וחשק התורה! וסיים בתוכחתו הנפלאה, שאכן 'חג הפורים' הוא העת להתחזק בהתמדת התורה, כמו שאמר בגמרא (שבת פ"ב) הדור קבלוה בימי אחשוורוש, שהוא כמו זמן מתן תורתנו, באהבתה תשנה תמיד!

• § • § •

סיפר לי איש נאמן מעשה מופלא, שהוא בעצמו יודע ומכיר את בעלי המעשה מקרוב.

יהודי אחד עשיר גדול, המתגורר באחד מפרבריה המפוארים של ניו יורק שבארצות הברית, היה שנים רבות חשון בניים. הם כמוכן ניסו בכל הדרכים, ובכל האפשרויות שבגודו השתדלות האדם להיפקד בפרי בטן, אך לא יראתה שום תקווה באופק.

והנה ערב אחד הגיע לביתם אורח, 'משולח' חשוב ונכבד, שהגיע מארץ ישראל להתרים את אחינו בני ישראל שביגולה עבור החזקת מוסדות התורה. הוא הגיע מהעיר 'בני ברק' יצ', מטעם התלמוד תורה המפורסם לשם ולתהילה 'תשב"ר', שהוקם בביתו של מרן החזון איש זצוק"ל. ומן היחידים שבבני ברק המתנהל כולו על טהרת הקודש בשפת היידיש, ובלא שום תמיכה מן המדינה הרשעה. ומחזיק זה למעלה מיובל שנים אך ורק מתרומות שלומי אמוני ישראל האמונים על החזקת התורה, ובפרט לילדי תשב"ר שעליהם העולם עומד.

היהודי דן נענה בחפץ לב והרים תרומה אדיבה גדולה ונכבדה, וקיווה והתפלל שזכות החזקת תינוקות של בית רבן תעמוד לו לחובק גם הוא תינוק משלו, ולהיושע מהרה בזרע של קיימא.

בטרם פנה המשולח הנאמן לצאת לדרכו, ביקש ממנו האיש אם יוכל אולי בחזרתו לארץ הקודש לבצע עבורו טובה קטנה. בוודאי, נענה המשולח בחפץ לב, אשמח מאוד לגמול עמכם מעט על תרומתכם בסכום נכבד כזה אעשה כל שביכולתי לעזרתכם. הבה אספר לך את אשר מעיק עלי לבי, החל האיש לפתוח את סגור לבבו, ואולי תוכל קצת לסיע בידי בזה. הנה אתה הרי גר בעיר בני ברק

הפענוץ לזכות את הרבים
בסיפור של השגחה פרטית
פוזנן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15526517922
o.y.wines@gmail.com זל

ויקרים, ולפיכך גם בבתי הגבירים לא מיהרו לזרוק את הנעליים הקרועות, כשניתן עדיין לתקנם בצורה מכובדת. הסנדלר המקומי דגן לא היה מן הסנדלרים המומחים, בלשון המעטה... הנעליים 'המתקנות' שיצאו מתחת ידו, היו מטלילים בטלאי על גבי טלאי, ועד מהרה חזרו אל זוכנו של הסנדלר לתיקון מחודש, וחוזר חלילה...

הגביר המהוקצע שלא הורגל בתיקונים מקולקלים שכאלו, חזר בקפידתו אל קיתונו הצר של הסנדלר המסכן, והחל שופך עליו את זעמו, וכי לזה 'תיקון' יקראו? אין כאן כי אם גיבובי טלאות זו על גב זו, כשבקושי יכול הדבק להחזיק צמוד

כאלו היוצאים לגמרי מכל גבול... ואין הוא יכול למחול ולהתפייס בשום אופן. כשראה המשולח גדול התעקשותו שינה לפתע את טעמו, ופנה אליו בדברים בוטים: דע לך יהודי יקר, הרי בודדאי ידוע לך סופו של כל אדם... והנה כשתגיע אתה לפני בית דין של מעלה ייסרוך על כך שאינך מוחל לחבורך, שמחמתך נשאר עקר כל ימיו! ועתיד אתה ליתן את הדין על כל אותם זורות שלמים, ודורי זורות, הצריכים לבוא לעולם על ידו. - כל חטא זה יבוא על ראשך! ועתיד אתה ליתן את הדין והעונש הגדול על כך, כמו שפסק שם הרמב"ם (שהיה זה): "וחה שלא מחל הוא החוטא" עכ"ל.

מששמע האיש והבין עד היכן הדברים מגיעים נתהפך לבבו ונענה ואמר: אם כך הם פני הדברים מוחל אני לחברי בלב שלם, והנני מוכן להתפייס בדבר. על אתר התקשר המשולח בטלפון אל הנדיב שבאמריקה לבשר לו הבשורה הטובה, השניים שוחחו שיחה מרגשת שעה ארוכה, הלבבות נפתחו הרבה דמעות נשפכו, ואכן נתן החבר את מחילתו בלב שלם לשמחת לב כל הצדדים! והנה עוד באותה שנה נוסע האיש בפרי בטן, וגולד להם בן חכם ומופלג, לאורך ימים ושנים טובות ברוב נחת דקדושה.

ללמדך פרקי זהירות גם בגודל שמחת הפורים, שלא להעליב חלילה ולפגוע באיש ישראל, שכן ראינו עומק טיב כוח הקפיצא של איש ישראל, ועד כמה צריך זהירות יתרה בעניינים שבין אדם לחברו!

• § • § •

שנה אחת בחג הפורים, כשהלך אבי מורי הגאון זצוק"ל בעל 'מעוני השולחן' ברחובה של עיר, וכדרכו התהלך לתומו צדיק בהשקט בצדי הדרכים, והנה חלף לידו 'שיכור' אחד משוכרי הפורים, שהיה 'מרקד' ומתנועע לכל צד כדרכם של שיכורים, הולך וסובב סובב והולך, ימין ושמאל לפנים ואחור... ובלא משים דחפו לאבי והפילו לארץ.

ברוב חולשתו, ומחמת גילו המבוגר, לא היה בכוחו לקום על רגליו לבדו, וכך נשאר שוכב על הארץ זמן מה תשוש וחלוש, כי היה זה רחוב צדדי שלא עברו שם הרבה אנשים, ולא נמצא מי שיירמנו. והנה כשעבר שם לאחר מכן יהודי תלמיד חכם אחד חש מהרה להקימו על רגליו, והנה מבחין הוא שלא רק שהיה אבי רגוע במנותח הדעת והנפש כדרכו תמיד, אלא שהוא אף מחיך מעט... הוא התפלא על כך ושאלו, למדנו רבינו, לשמחה מה זו עושה, כשהתך שוכב כן ברחוב על הארץ?

ברוך ה', הספקתי כעת בשכבי על הארץ כמה פרקי משניות בעל פה! ענה אבי, ועל כך שמח אני, שאף כי שכבתי בחולשתתי ולא יכולתי לקום לא הלך הזמן לאיבוד, והרווחתי עוד כמה דקות יקרות של תלמוד תורה!

• § • § •

אחד מתלמידיו של הגה"צ מרן רבי שלמה זלמן איזנברג זצוק"ל שאלו פעם, מה הוא הדבר המשמח ביותר שיזכה לו הרב בעולמו? הרהר הרב זמן מועט, ואמר, שהשמחה הגדולה ביותר שהיתה לו, ואיננו יכול לשכוח את טעמה הטוב של אותה שמחה! היתה כאשר זכה פעם להתפלל תפילת 'שמונה עשרה' שלימה בלא שום מחשבה וזה כלל, בריכוז מלא ובכוונה שלמה ונעלה - הטעם הטוב של אותה תפילה הוא שתוקק בלבבו כדבר הטוב ביותר שהיה לו בעולם!

• § • § •

שמחת פורים כיצד? מעשה בגביר אחד נכבד בעמיו שנקרעה נעלו, וניגש אל הסנדלר המקומי עם הנעל הקרועה, כדי שיתקן הלה את נעלו, וכמובן הבטיח לתת את שכרו משלם. בימים ההם היו הנעליים החדשות עולות בדמים מרובים

מעלה מעלה, עד שכעבור כמה שנים של עבודה נאה נהפך מסנדלר כושל לאדם אמיד ונכבד. יום אחד בצאתו אל רחוב העיר מצא יהודי עני ומסכן כאוב ומיוסר, כשנכנס עמו בשיחה בכה הלה שאין לו כולם להאכיל את צאצאיו הזאטוטים, ולרש אין כל! באותה עת החזיק האיש בשרשרת היקרה שקיבל לפני כמה שנים מאת אדונו הגביר, הניצוץ של 'אהבת ישראל' ניצת בו, והוא השתוקק לקיים את מצוות הצדקה בשלמותה. הוא חשב לעצמו שכסם שבשרשרת זו משכו והעלו אותו מדלותו, כן ימשוך בה גם הוא את עני זה להצלתו. - הוא הוציא אפוא לאתרו את השרשרת מכיסו, הגיש אותה לעני המסכן, ואמר: הנה קח לך בבקשה שרשרת יקרה זו! קיבלתי אותה לפני שנים מאדוני הגביר שבעיר פלונית, תמכור אותה במחיר טוב והגון, ובתמורתה תהפוך לאיש אמיד, ולא תדע עוד את סבל העניות הקשה!

אך עני זה היה אדם ממומר ומלא טרזניה, ליבו התקשה להאמין שהנה באה ישועתו ויכול הוא לצאת לגמרי מכל צרותיו. הוא המשיך לבכות ולרטון... אינני מאמין לך שתוציאני מדלותי, זה לי שנים רבות שהנני 'שקוע' בעניותי, וכיצד תבוא פתאום להוציאני?

אף כאשר הראה העשיר את השרשרת היקרה עם היהלומים המשובצים בה בפאר והדר, לא אבה העני להאמין לו, הוא הסתכל מעט בשרשרת הפך אותה אנה ואנה, ואמר בבערותו ובמר ליבו: אינני מאמין שתתן לי שרשרת יקרה כן! מן הסתם אין זו שרשרת של זהב כלה, אין כאן אלא 'חוט ברזל' פשוט הצבוע בצבע זהב, שעליו תלויים 'דוקונים' פשוטים [פלוטין זמר יהלום] בלבד! - ותיכף עזבו העני והלך לדרכו, והפסיד כמו דיור עושר עצום ורב, ונשאר באביונותו לאורך ימים ושנים.

עתה ניתנה נא אל ליבנו, היכן נעוץ ההבדל שבין עני ראשון לעני שני? הלא שניהם היו דלפונים ואביונים, מה בין עני ראשון שעלה ונתעשר לעני שני שנשאר בעונו.

אולם, עיקרו של ההבדל נעוץ בהרגשה ובצורת ההסתכלות שבכל דבר, [תקרא בלשוננו: מוטי]. הראשון שהיה מתנהג בשמחה משתדל להטיב ותקוותו לטוב, נתן אימון באנשים, ונענה בחפץ לב להצעתו של העשיר להטיב ולסייע לו, עד שהעמידו על רגליו ונעשה עשיר גדול.

אך לעומתו העני השני, שאיבד את התקוה והתהלך במרירות וייאוש, לא נתן שום אימון באנשים שרצו לסייע בעדו. ובמקום שיקח את אותה שרשרת אשר יקרה היא מפז ומפנינים 'חלילי' עליה עלילת שווא שאיננה שרשרת זהב, ודחה את ישועתו כמו ידי!

ללמדך שעיקרה של שמחה בלב האדם היא תלויה, יכול אדם לשנות את הסתכלותו לטובה ולברכה, ולתת תקווה טובה בכל דבר. אך מאידך יכול הוא גם בהסתכלות שלילית וממורמת להתהלך קדורנית, ולקלקל כל דבר חלילה. - על כך קיבלנו את חג הפורים דגן, להכניס שמחה בלב, בתקווה ובביטחון איתן, להודות להש"ת על כל הטובה אשר גמלנו, ולבטוח בו שבודדאי ישוב לגאלנו במהרה בימינו, אמן.

ונדבק אל הנעל? - זה לא תיקון! זהו לקולקל! תן נא בחזרה את כספי, קח לך בבקשה את הנעליים המתקנות/מקולקלות הללו, ואני כבר אעדיף לרכוש לי זוג נעליים חדשות ותיקנות!

הסנדלר החל מתנצל שכך הוא הסדר בתיקון הנעליים בעיירה זו מימים ימימה... מתקנים מטלילים, וכשנקרע שוב חזרים... אך הגביר כמובן לא הסכים עם מנהג משונה זה, ודרש את כספו בתוקף!

כראות הסנדלר את המצב לאשורו, החל בוכה על נפשו ומתחנן בפני הגביר, אגא חוסה נא, תדע נאמנה שעשרה ילדים ממתנים עלי בביתי שאביא משהו לאכול! וכי לא די לי בעניותי דלותי, ובחוסר הצלחתי במקצוע הסנדלרות הזה... למה לך להוסיף ולהכאיב לי? הרי מן הדין היה שאעזוב את המלאכה הבזויה הזו שאינני בקי בה כלל, ואפשוט את ידי בקיבוץ נדבות! ומדי יום ביומו נלחם אני על כך שלא להפוך ח"ו לקבצן ולזרוק את עצמי עם כל משפחתי על הציבור, ומנסה בכל כוחי להתפרנס בדיוק רב מ'מקצוע' הסנדלרות הזו, כמ"ש (ב"ב קכ"ג) פשוט נבליתא בשוקא וכ'.

כשמוע הגביר את צערו ומנת יסוריו של הסנדלר, נכמרו רחמיו עליו ועל בני ביתו, הוא העריך מאוד את התגברותו העילאית שלא להפוך ל'פושט יד' ושמשתדל בכל כוחו לפרנס את משפחתו במלאכתו. ולאחר הרהור קצר פנה אל היהודי המסכן ואמר, שמע נא יהודי יקר, הנני מוקיד ומכבד מאוד אנשים שכמוך, שמנסים בכל כוחם לכלכל את ביתם. לפיכך אציעה נא לפניך עבודה נאה יותר, מלאכה שיש בה כדי לכבד את בעליה!

הנה זקוק אני בדחיפות לעובד מסור, שיעמוד לצדי ועוזרו לו בתחומי עסקי השונים, אתה נראה לי כאיש אמין ונאמן במלאכתו. בוא נא עמדי אל טירתתי שם תעשה את עבודתך, ותרוויחי יפה את משכורתך. ובתמורתך עזיבתך את ביתך אתן לך שרשרת נאה של יהלומים נוצצים, שתוכל למכרה ולקבל בתמורתה כמאה אלף רובל!

הסנדלר שמע וקיבל את הצעתו של העשיר ברצון, הוא הודה לו על נדיבות ליבו, ואכן הצטרף אליו לארמונו והחל בעבודתו במרץ רב.

בעבודתו בנאמנות ובמסירות נשא חן בעיני אדונו הגביר, ואף בעיני הלקוחות והסוחרים הרבים שעמדו בקשרי מסחר עם העשיר, ולפיכך העלה עוד את משכורתו. וכך החלה קרתו עלות

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט | לקבלת העלון כפייל (דוא"ר) נא לשלוח לפייל הפצו"ב | התורמים להפצת העלון

שית

קשת הרשת
מיתוג ייז' וקידום מכירות
02-6257948
info@keshet-hareshet.co.il

גרפצי'ק
סל: 02-5002321

גרפצי'ק

לע"נ הבורח שמואל
מאיר ז"ל בן בלחטיאי
רבי ישראל יצחק
נלב"ע י"ח נסלו תנצב"ה.

לע"נ מרת חיה
סאסא בת לאה
נלב"ע י"סיון
תנצב"ה.

שרה שיינדל
בת סילה רחה
להצלחה בכל
העניינים

האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו
הרב יהודה בן שרה שיינדל
והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל
וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים

יוסף בן
סילה רחא
לרפואה
שלימה

לע"נ מרת
הינדל בת
משה ירסיהו
ובלומה

לע"נ
יעקב
צבי בן
ישראל